

شعر از : عبدالله پەشیو شاعر ملی کورد
ترجمه از: حسن ایوب زاده

قطار

چو ماری در تعقیب ،
پیچان سوت میکشید ،
شب- بوی هماغوشی
بوی پائیز ،
بوی شعر ،
بوی باران میداد.

گفت:

" نام بیئاته است"
سکوت کردم
او هم خاموش.
سیگاری به کف .
گیراندمش
سیگار لای انگشتانش خاکستر و
من خاکستر
آرام ، میان لبهایش به سیگاری بدل گشتم
چرتکی زد.
دست نرمش به سان
نامه‌ای سری
که از وقوع توطئه‌ی کودتائی خبردهد
در دستانم جای گرفت ، فسرد!
سرش را به سان شعری
آرام آرام خم کرد
شانه‌ام بود چو دفتری
مشتاق نشستن
شعری بر آن!

خواب درربودش.

تا به سحر
من نیز چو بازرگانی

برگشته از سفر ،
در درازای شب سرد
زیور
درون کیسه‌ی
رویاهایش را شمردم

بگاه سحر که
قطار صرع زده
بر زانوان پراگ نهاد سرم
بئاته - ملکه خفته -
بیدار گشت:
گوئن مورگن ! (روزبخیر)
گوئن مورگن ! (روز بخیر)
جامه‌دانش ببر ، پیاده گشت
نه نشانی ، نه وداعی !

آوخ ! بئاته ..
کاش میدانستم
در طول شب سرت برشانه‌ی چه کسی بود !
کدامین سوارکار بلند بالای
تا به سحر میهمان رویاهایت بود
ئاوخ ! بئاته ...
کاش میدانستم کاش !
22.08.1977 پراگ

ترجمه به فارسی
07.12.2005
هلند